

Fra lykke til Weltschmerz

Af

Benjamin Enzenberg & Heidi Rothausen, 09.01.2004

Onsdag den 7. januar kunne man gense og ikke mindst høre, klezmer-bandet Mazel på Louisiana. Mazel, der betyder lykke på jiddisch, er efterhånden blevet en årlig tilbagevendende begivenhed i Humlebæk, eftersom bandet har indledt nytåret flere år i træk.

Salen var fyldt op denne aften, og der var lagt op til intet mindre end klezmerfest, hvilket er nærliggende, for denne jødiske folkemusiktradition, spilles til især højtider, bryllupper og festlige begivenheder. Klezmer er med sine rødder i den mellem- og østeuropæiske musikkultur, influeret af bl.a. balkan- og sigøjnermusik og senere videreudviklet i USA, hvor den er blevet tilsat både jazz, swing og big band.

Mazels leder Anna Gwozdz, som til daglig er violinist i Det kgl. Kapel, har gennem flere år sideløbende arbejdet med klezmer og har på den måde erhvervet sig et netværk af sangere og musikere, som hun trækker på til bandets koncerter. Foruden Anna Gwozdz på violin består Mazel af Claus Mathiesen på klarinet, Rasim Durakovic på harmonika og Michael Møller på kontrabas og guitar.

Klarinetten er efterhånden blevet det mest fremtrædende instrument i denne jødiske musikstil, og Klaus Mathiesen leverede nok aftenens mest overbevisende og ægte præstation. Med sine lækre, poetiske soloer, der kom helt ind under huden, kunne han let få en til at føle sig hensat til et ungarsk bryllup. Men også gæstesolisten Signe Asmussen skal fremhæves for sin indsats. Hun gjorde meget for at tilføre koncerten liv og karakter, og hendes sproglige gengivelse af jiddisch var virkelig flot.

Signe Asmussen bærer nok en smule præg af sine rutiner som mezzosopran, og syntes at have en smule svært ved at håndtere overgangene fra de dybe til de højere toner denne aften. Uden hende havde koncerten dog bestemt ikke været det samme. Aftenens anden gæstesangerinde, Charlotte Hultberg, fyldte ikke lige så meget i programmet, men bidrog med lidelse i stemmen i en række duetter med Signe Asmussen. Den tredje og sidste gæstesolist var percussionisten Benita Haastrup, der for nylig modtog Ben Webster-prisen. Hun var et både interessant og eksperimenterende bidrag, til tider måske lidt pudsigt i denne genre, men generelt meget underholdende og morsomt.

Klezmermusikken rummer et stort følelsesspektrum fra Weltschmerz til lykke og glæde, og det var som om Mazel ikke magtede at komme helt ud i følelsernes afkroge denne aften. Og selv om repertoiret bredte sig over både

vuggeviser, vaudeviller, ballader og swing, krydret med Anna Gwozdz indsigtsgivende og perspektiverende fortællinger fra den jiddische musiktradition og jødernes historie, kunne man godt savne noget mere frækhed og nerve. Alle musikerne er afgjort teknisk meget dygtige, og samlet set var det under alle omstændigheder en stilren og både underholdende og horisontudvidende aften.

Kilde: www.kultunaut.dk